

או קולנוע מכאני?

«לפניכם שיר אימתי על המוות, על מלך ועל ליצן שנפגשו בארמון אסקוריאל ב־ מדריד... שיר על מישק שהוא פולחן, פולחן המבקש להתמודד עם המוות, לדתת אותו, להתעלם ממנו. שיר על פולחן ומחמת».

סברים אלה המתנססים בראשו של דף משוכפל תחת הכותרת: «אגודת הסטודנטים באוניברסיטת תל־אביב — תיאטרון האוניברסיטה», מבהירים מעל לכל ספק של ההצגה עליה מדובר, אסקוריאל של מישל דהגלדרודה, אינה מיועדת לבידור ול־ העלאת מצבי־הרוח של הקהל. למרות זאת, היא בכל זאת לא מעט צעירים שבאו בליל־ שבת לאולם התיאטרון שבבניין מקסיקו, באוניברסיטת תל־אביב, כדי לחזות בניסיון יוצא דופן.

על הבימה הקטנה — כמה מיפלסים, שני טורי מדרגות קטנים, כיסא אחד, ושלושה שחקנים עוטים שחור וזהו.

אין מוסיקה, אין אפקטים המושמעים מ־ רמיקול, אין מישחקי־אור, אין תפאורה צבעונית. את מקום כל אלה יצטרכו למלא

נסיון של תיאטרון האוניברסיטה, תלוי ב־ מידה רבה בנכונות הקהל לראות נסיונות. בין כה וכה, כל הקושרים גורלם במוטד הטרי, מתכוונים בכל הרצינות להתמיד ב־ דרכם. ומי יודע, אולי מכאן תצמח התקווה הגדולה הבאה של הבימה הישראלית וזו שרוייה בערפל.

הדודאים

לא מתאמצים

כשהופיעו הדודאים, מאוחדים שוב, על בימת פסטיבל־הזמר, ושרו «לא נדע הלי לה», היה ברור לכלום: אולי לא נדע הלילה פיומון טוב, מהו, אבל בטח נוכל לדעת מי הוא מבצע טוב. כזה שאפשר לומר עליו בשקט שהוא לא מתאבן, כי שהוא עולה על הבימה, שאינו מקבל הת־ כווצות־מיתרים בגרון או התכווצות־שרירים בגיטרה. כזה שמרגיש על הבימה יותר טוב מאשר כאמבטיה.

להביט בישראל גוריון ובני אמדורסקי, ולצחקו. שני החתיקים ביותר, ה־«מקנים»

קצ'קין, גורדווסר וירדני חזטטרי, לבית השטונעים הקרוב

השחקנים, בתנועות הגוף, בעזרת מישחקי קול, או הבעות פנים.

השלושה אינם ידועים, עדיין, אבל מ־ אים סימנים מבטיחים בהחלט. אלכס קצ'קין (אחינו של רפאל), הספיק להופיע ב־ תיאטרון־חיפה ולהתפטר, גילם את ליטונסקי בעקידת יוסף בהבימה וגם משם התפטר, ועתה עורך נסיון במסגרת שאינה מסגרת־ רפי גולדוואסר קופץ מתפקיד לתפקיד ב־ הבימה (בין היתר היה גם הוא בעקידת יוסף) ואילו דודו ירדני מאיים להפוך למין נער־שעשועים של התיאטרון הלאומי, ש־ יאפשר לו לשחק בשם נפשות מחפשות מחבר ובדאן ד'אק, והסכים אפילו לשחרר אותו לחבורה שכזאת.

שלושתם טעמו את פרי המיסד, ונפשם קצה בטעמו. «זה לא מה שאנחנו מחפ־ שים», החליטו שלושתם יחדיו, ומאחר ו־ למדו יחד באוניברסיטה, החליטו לטכס יחד עצה, פנו לחבר רביעי, יעקב רוז, וזה הביא עמו מחנה מזור, בתירגום פרטי משלו, ורעיונות־בימוי משלו, שבכל תי־ אטרון רגיל היו מוכים אותו בכרטיס־ נסיעה לכיוון אחד, לבית־המשוגעים הקרוב. «אפקטים גדולים, צבעים טבעיים, זיקוקי־ דיגור, כל זה מתאים לקולנוע, ואין ה־ תיאטרון יכול להתחרות בו», מסבירים ה־ ארבעה, אליהם הצטרף בינתיים עוד אחד — צעיר בעל ארשת פנים של מרצה ל־ מוסיקה, בעל מיבטא אמריקאי ושם אמרי־ קאי לא פחות, ריצ'ארד פארבר. הוא ה־ ריץ את השחקנים בשימוש בקול, והצלח־ להפיק מהם לא טעם כמעט צליל של מו־ סיקה קונקרטי.

«תיאטרון חיב להיות חי, הוא חייב להק־ נות הרגשה אוטנטית לצופה», הם מסב־ רים. «לכן השחקנים צריכים למלא את כל התפקידים בעזרת גופם, קולם ותו־ פיהם. המאמץ המוטל עליהם הוא עצום, אבל אם הם מצליחים, הרי התמורה גדולה הצלה־קופה שהיא».

ביאזו מידה יציליה, בסופו של דבר, ה־

אורחים הצעירים היפים בירושלים

שניהם צעירים, שניהם נחמדים, שניהם מוכשרים, שניהם הגיעו לארץ כדי להשתתף באחת ההפקות הרציניות ביותר של הקול־נוע האמריקאי בישראל.

היא — דריה הלפרין, סטודנטית יהודיה מקליפורניה, שבילתה כבר כמה חופשות־ קיץ בקיבוץ עין־השופט, עוד לפני מלחמת ששת־הימים. הבמאי האיטלקי מיקלאנג'לו אנטוניוני הוציא אותה מאלמוניות ומבית־ הספר למחול, והפקיד בידיה את התפקיד הראשי בקודת זאברסקי, סרטו האישי מאוד, המראה את אמריקה בעיניו של מש־ כיל אירופי בגיל העמידה.

הוא — גרוס דויסון, בן 24, שערותיו הבהירות מעידות על דם סקנדינבי הנוזרם בעורקיו. הוא היה אחד מארבעת הצעירים בקיץ שחלף, אחר־כך השתתף בסרט בעל גימה סוליטית חד־משמעית בשם הצהרת התווים, אשר עורר תגובות סוערות באמ־ ריקה, ובקריוב יראה אור סרט נוסף ב־ השתתפותו, בשם וילארד.

שני צעירים במלון, לירושלים הגיעו כדי להופיע בסרט בשם ירושלים ירושלים, אותו יפיק בחור ישראלי צעיר בשם רם בן־אפרים, עיתונאי ואיש שידורי ישראלי לשעבר.

את הסרט יביים ג'ון פלינט, מי שעשה בזמנו את הסרטינט עם רוד שטייגר, ובין המשתתפים האחרים שיגיעו השבוע לארץ — ניקול ויליאמסון, משחקני הבמה הגדו־ לים בעולם. זה מכבר סיים את הסרטת המלט בבנימוי של טוני ריצ'רדסון ודונלד פלונס, שחקן האופי הבריטי הנשוי למי־ שהיתה ציפי באיי לייק מייק, מאירה שור.

בבית־מלון ירושלמי, יושבים להם שני הצעירים מחליפים חתיכות על ישראל, ומת־ כוננים בניחותא לתחילת הצילומים. דריה תגלם סטודנטית ישראלית צעירה, הלומדת באוניברסיטה בירושלים והמתאהבת בסטו־ דנט אמריקאי צעיר — גרוס. ויליאמסון, יהווה את הצלע השלישית במשולש.

600 עכברים. כיצד אפשר שלא לש־ אול סטודנטית אמריקאית מה דעתה על הסטודנטית הישראלית, מה עוד שתצטרך לגלם אחת כזאת?

דריה מעשית מאד: «אני חושבת שהנערות כאן נחננו במידה ניכרת של ריאליזם, וזה יוצר אצלן שכבה חיצונית נוקשה יותר מאשר אצלנו. ברור שכאן יש לנערות פחות זמן או רצון להתעסק עם אידיאלים ורע־

היתה בהחלט בלתי־שיגריתית. ברוס הציג בפניה את 600 העכברים אשר התחלקו עימו בתפקיד הראשי שם, מאחר וזהו סי־ עוד על ידידות בין אדם לעכברים. «אומי זה לא שיכנע», מודה דריה, ללא בושח.

ברוס ממשיך לשבת, ומספר על תוכניו־ תיו. בעתיד היה רוצה לביים, סרטים קטנים וצנועים ואישיים. כשחקן, הוא חולם על תפקיד שיאפשר לו ליצור דמות הדומה בנצחיותה לזו של ז'אן לואי בארו בילדי גן עדן.

הוא אינו מאמין בפוליטיזציה מוגזמת של הסרטים, אף כי זו נמצאת עתה באופנה. לעומת זאת, הוא מודה בגלוי שלא שירת בצבא האמריקאי. «המצב אינו דומה לזה שלכם, ולי אין כל חשק להילחם במלחמה שאינה שלי ואינה נוגעת לי», הוא מסביר. ואין מסתדרים כדי לא לשרת? «טוענים לאישפיות הדעת, ובמיקרה שלי זה אולי נכון אפילו», הוא מחייך.

ג'ין ויין מת. ברוס דויסון רוצה לחיות

דריה הלפרין מתנדבת בעין־השופט

ברוס דויסון (שמאל) עם רם בן־אפרים משתטם בארצות־הברית

בשקט, ובארצו. «אני אוהב את אמריקה, זאת המדינה היחידה בעולם בה מותר לכל אחד להביע את דעותיו, וזאת המדינה היחידה המרשה לעצמה להעביר ביקורת על כל מעשיה. להחזיק וזה יוכל להימשך כך».

העיקר, הוא רוצה להתקדם. «איני רוצה למצוא את עצמי ביום מן הימים כמו ג'ון חייק, איש המאמין בדיעות שאבדו עליהם ה־ כלה, ומכריו עדיין שהאינדיאנים היו צרי־ כים לחתור על אדמותיהם יותר מהר, כדי למנוע צרות מן הלבנים. לבני, אדם כזה נחשב כמת. אין לו כבר שום חשיבות בהתפתחות וזכרה שסביבו».

יונות אבסטרקטיים, משום שעל הפרק, אצ־ לן, בעיות הרבה יותר בוערות».

מה דמותו האמיתית של הסטודנט בא־ מריקה? האם זה משהו קרוב לטיפוס שהיא גילמה בקודת זאברסקי, החולם בסוף הסרט על התפוצצות החברה הממוסחרת הנוכחית, או שמא הוא דומה יותר לנוער המחוסר אידיאולוגיה סוליטית ככלל כמו בהקיץ שחלף? «באמריקה הכל נכון», מי־ שביים השניים במקלה. «שם אפשר למצוא נוער מכל הסוגים».

דריה הכירה לראשונה את ברוס על בימת הצילומים של וילארד. ההיכרות ביניהם

איסא